

Zoveel belangen op één zandplaat verenigd

‘...eilanden op hoge poten verraden dat buiten al dat visuele moois ook andere, dominante, belangen een rol zijn gaan spelen’.

Oh, oh, wat kunnen wij ons druk maken over het wel en wee van dat stukje waddengebied, die postzegel op de kaart. Terecht?! Bewoners, ‘overkanters’, bestuurders, ontwikkelaars en mensen die midden op het eiland uit de lucht komen vallen. Het vinden van een goed evenwicht tussen al die economische-, agrarische- en toeristische belangen is m.i. een hele opgave en een immense verantwoordelijkheid voor de bestuurders van het waddengebied.

Negen jaar was ik bij mijn eerste kennismaking met het eiland Texel. Wat mij daarvan is bijgebleven... de duinen en het slapen bij de boer, in de hooiberg! Zo rond 1961 was het weerzien, in het blauwe pakkie van de marine. In die tijd was de ‘Karel Doorman’ nog in de vaart en de vliegende brigade oefende geregeld op de Hors in het afwerpen van bommen en het leegschieten van hun boordkanonnen. Bij al dat geweld en kabaal had onze groep ‘de Blauwe Jongens’ als taak al te belangstellenden op afstand te houden. Zodat geen toerist voor de vijand werd gezien en de volle laag kreeg toegediend. Een geweldige periode om zo je dienstplicht te vervullen!

Het waddengebied bleef trekken. Vanaf 1972, inmiddels in dienst van de Gemeente Rotterdam, huurden wij zo’n drie keer per jaar een rietgedekt huisje aan de rand van de Sluftervallei met de inmiddels gevormde familie van vier personen. De laatste jaren als seizoenplaatshouder bij de boer met onze sleurhut. Samen met dochters, aanhang en kleinkids. Texel is nu onze zomerbasis en sinds m’n pensionering m’n open atelier.

Op het kleine stukje wad, rechtsboven De Cocksdorp, doe ik m’n ingrepen. Foto’s zijn stille getuigen van de daar gevormde eindresultaten die nooit een lang leven beschoren zijn ‘de zee die geeft en weer neemt’. Daar, op die voor mij zo vertrouwde plek, verwonder ik mij over onze tolerantie ten aanzien van het helse lawaai van de luchtmacht in hun speeltjes. Verwondering ook over het predicaat ‘Fietseiland’ want eenmaal op dat stukje weg zonder fietspad wordt je door maniakken achter het stuur, geregeld uit je zadel gelicht. Ook de agrarische sector met hun gigantische machines op wegen die daar niet echt op zijn berekend, nemen nogal eens het recht van de sterkste. Verbazing ook over wéér een nieuwe schuur, onderkomens van door economische inzichten ingegeven grootschalige veehouderij. Hetzelfde voor de veelvoud aan Natuurorganisaties die in een verwoede strijd lijken te verkeren met de agrarische sector en voorlopig aan de winnende hand zijn.

Niet te vergeten de snelle jongens, projectontwikkelaars, die altijd nog net dat ene braakliggende stukje groen vinden en in de loop der jaren een flinke claim op het eiland legden. Waardoor het streven naar evenwicht tussen bebouwing en oorspronkelijkheid nogal eens op de tocht is komen te staan. En aan de horizon verschijnen nu ook de silhouetten, van eilanden op hoge poten die verraden dat buiten al dat visuele moois ook andere, dominante, belangen een rol zijn gaan spelen. Binnen afzienbare tijd gaat in de kop van Groningen de ‘Essent’ kolenkachel weer branden en dat zal ook de nodige druk op het waddengebied uitoefenen.

Wat een enorme verantwoording voor bestuurlijk waddengebied om dat alles in een zo goed mogelijk evenwicht te houden. Wat is dan zo de kracht van die zandplaat en haar levende have dat wij nog steeds zo graag in het waddengebied verblijven? De nog steeds vindbare Hollandse oorspronkelijkheid: Het kleinschalige, het zien en ervaren van ruimte aan de horizon, het ‘lezen’ van het weer aan de verre einders, het beleven van de stilte in de vroege uren, het ‘thuis’ zijn op dit mooie eiland.